

BRATKA LÁSZLÓ

A prokurátor emlékezik

*A Leghatalmasabb Hatalmasok Társasága
a rozsdavörös alkonyok alatti fociduhogásból
tízéves koromban a tagjai közé vett,
mint egy janicsárgyereket,
borotvakés-suhintás radikálisan
– így hát minden, amim akkor volt:
egy hely a buszon,
merthogy felvételem pont egybeesett
a Társaság halott nagyjainak
emlékhelyein tett egybetes országjárásunkkal.
...Büszke fregattként libegtek be az élő Hatalmasok
a kikötő-ígéretekre: a hús mauzóleumokba, csarnokokba.
Ó, azok a boltozatos koponyák,
a gránit-vésetű ajkak:
ki hitte volna, hogy szélükön is lecsordulhat zsír, majonéz,
vagy egy vicc nyomán olyan dörgés kél bennük,
mint Polüpbémosz barlangjában,
és harsoghatnak, mint egy begerjedt kutyakennel,
ha valami nem stimmel a napidíj körül!
És a territóriumok határát kijelölő,
sündisznóbőr- és gesztenyeburok-eszenciát tartalmazó
férfikölnik!
És a kesztyűk: azok a selyem-, gyíkbőr- és glasszé-költemények!
Ahogy egyszer kezemre pillantottam,
ráncos, kék, egyujjas gyapjúkesztyűmön
– szegény anyácskám utolsó ajándékán –
még mindig ott fityegett az árcédula.
És a Társaság tagjai után
öt másik buszon hömpölygött
a hívek és rajongók irreguláris tábora,
és ott volt köztük az a nő is,
akihez az egy hét alatt háromszor odafutottam,
és egyszer száraz, meleg, máskor mandulaszagú,
megint máskor izzadt, bűvös nyakához
érintettem nyakam...
...Zihál az emlékezet,*

*és tágul a tudat, mint a szétcsúszó univerzum...
Szemem nagy békaszem,
és úgy tudja basogatni a fény,
mintha akkora és olyan öreg lenne, mint a Colosseum.
Árfolyamzuhanások, tőzsdekrachok, háborúk
lapulnak meg gyulladt szőrtüszőként
nyakam pulykaráncaiban,
de nyakam és a nő nyaka közti három érintés
volt az a három szilárd pont,
amin egész, azóta eltelt életem nyugodott.*